

Σάββας Ιακωβίδης

Η κυπριακή κοινωνία έχει εξευτελίσει την ευθύνη και εξοβελίσει την υποχρέωση, το καθήκον, τον σεβασμό, την αγάπη προς την πατρίδα. Έχει θεοποιήσει την αναξιοκρατία, το βόλεμα, το ρουσφέτι και την αχρηστοκρατία. Ποιοι είναι οι σκοποί της; Το χρήμα, η κλεψιά, η διαφθορά, η ιδιοτέλεια, η απάτεωνιά, ο μηδενισμός των πάντων, που σημαίνει απουσία θεμελιώδους σκοπού, στόχου, αγώνα, αντίστασης για να σωθεί ο τόπος

Η Άντρη ήταν ένα φαινομενικά πρόσχαρο κορίτσι. Επειδή η γυναίκα μου κάποτε εργαζόταν ως λειτουργός σε Στέγες Παιδιών, συχνά φιλοξενούσαμε την Άντρη για να ξεχνά την κακοποίηση, την απόρριψη, την εκμηδένιση που είχε περάσει. Για να νιώσει θαλπωρή, αγάπη, φροντίδα, ηρεμία και εκείνη τη χαμένη αίσθηση της οικογένειας. Μας πείραζε με αστεία αλλά στα μάτια της έβλεπες συνέχεια μιαν απέραντη, βαθύτατη θλίψη και συντριβή. Κάποτε η Άντρη ενηλικιώθηκε και απλώς... αφέθηκε στην κοινωνία. Μια μέρα πήγε με φίλη της στην Αγία Νάπα και το βράδυ επέστρεψαν μέχρι τον κόμβο της Ριζοελιάς με ωτοστόπ. Και ενώ περίμεναν να βρουν μιαν άλλη ευκαιρία για να επιστρέψουν στη Λευκωσία, συνέβη το μοιραίο:

Παρασύρθηκε από αυτοκίνητο και πέθανε... Έτσι τραγικά, αφόρητα, έληξε η σύντομη, βασανισμένη, κακοποιημένη ζωή της.

Η Άντρη μας ήταν ένα βάνουσα κακοποιημένο κορίτσι. Πολύ ενωρίς οδηγήθηκε σε Στέγη του Γραφείου Κοινωνικής Ευημερίας, όπως δεκάδες άλλα παιδιά από διαλυμένες οικογένειες με ναρκομανείς, αλκοολικούς, βίαιους «γονείς» ή γονείς από διαφορετικές εθνικότητες, «γονείς» με μειωμένη ή ανύπαρκτη αντίληψη των ευθυνών τους έναντι των παιδιών. Αυτά τα παιδιά υφίστανται τα πάνδεινα μέσα σε άθλιες, βάνουσες, συχνά βάρβαρες συνθήκες, με βία, καταπίεση, κακοποίηση, σωματική, ψυχική ή και σεξουαλική. Χειρότερα: Βιώνουν την απόρριψη, την απαξίωση, τον εξευτελισμό, την κατερείπωση του ψυχισμού και τη λεηλασία της προσωπικότητάς τους. Ως εάν να μην υπάρχουν! Θυμηθείτε: Τον 14χρονο Στυλιανό, που αυτοκτόνησε ενώ είχε όνειρα. Την Έλενα, τη Ζαχαρούλα, τον Φίλιππο, την Ραφαέλλα, τη Μαρία... Πόσες προσδοκίες, πόσες ελπίδες, συνετρίβησαν, διαλύθηκαν και πέθαναν, πριν καν ανθίσουν...

Αυτά τα παιδιά, και πολλά άλλα, είναι όλα παιδιά όχι μόνο ενός «κατώτερου Θεού», όπως συνηθίζεται να λέγεται ως βολική σεισάχθεια ευθυνών, αλλά κυριολεκτικά είναι «πορισιμιά» μιας άθλιας, ανθρωποφάγου, υποκριτικής αλλά πραγματικά κατώτερης των περιστάσεων, κυπριακής κοινωνίας και ειδικά του κράτους. Ο Φίλιππος ήταν ένα άγρια κακοποιημένο παιδί από τη «μητέρα» του, από τα γεννοφάσκια του. Όπως και η αδελφή του Ραφαέλλα. Πέθαναν και οι δύο μέσα σε μια μίζερη, εχθρική γι' αυτούς, «ζωή», που δεν τους ταίριαζε. Δεν είχαν μερτικό στον ήλιο. Δεν είχαν ποτέ αυτό που κάθε παιδί δικαιούται: Αγάπη. Ο Στυλιανός αυτοκτόνησε... Είχε όνειρα! Η Έλενα αυτοκτόνησε. Πολλά άλλα παιδιά έπεσαν πιο κάτω από του κακού τη σκάλα. ΓΙΑΤΙ; Αυτό το «γιατί» όπως και πολλά άλλα «γιατί» πρέπει να κατατρύχουν ως Ερινύες μια κανιβαλική κοινωνία και περισσότερο το Γραφείο Κοινωνικής Ευημερίας και το κράτος. Γιατί θυμηθήκαμε τα πιο πάνω;

Τις τελευταίες ημέρες η κυπριακή κοινωνία συγκλονίστηκε, δήθεν, από μια ληστεία που διαπράχθηκε από πέντε ανήλικους, δύο κορίτσια και τρία αγόρια. Με την περίεργη εμπλοκή 64χρονου, που φέρεται να γνώριζε (άγνωστον πώς) τις ανήλικες. Η Αστυνομία έκανε έρευνες, συνέλαβε τις δύο ανήλικες για ληστεία και τους έβαλε χειροπέδες. Οι συνήθεις τιμητές κούνησαν απαξιωτικά και χλευαστικά το κεφάλι με εμετικά σχόλια και επέπεσαν ως ύαινες πάνω στα κορίτσια. Από κοντά τα Μέσα, τηλεοπτικά και κοινωνικής δικτύωσης, να αποφαινούνται με ύφος Ταλλεϋράνδων για τα «εγκλήματα» των ανηλίκων και να διερωτώνται φαρισαϊκά «πώς καταστήσαμε έτσι;». Δεν διερωτώνται, όμως, γιατί η κυπριακή κοινωνία «κατήντησε έτσι». Γιατί ανήλικοι καταφεύγουν σε ληστεία. Τίθενται τρία ζητήματα.

Ø Πρώτον, οι ευθύνες της κοινωνίας, που απορεί υποκριτικά «για το κατόντημα» της νεολαίας. Για πολλοστή φορά, καμώνεται να ξεχνά πως αυτά και άλλα παιδιά, που τα βαφτίζουν παραβατικά, ακραία, κοινωνικό βδέλυγμα, που σπάνε και καταστρέφουν, που φοράνε κουκούλες, είναι η εικόνα της! Γιατί την αποστρέφεται; Γιατί ενοχλείται; Είναι το είδωλό της, που δεν θέλει να κοιτάζει στον καθρέφτη της παχυλής αδιαφορίας, της κατάρρευσης των αξιών, της παρανομίας, που εκτρέφει με πολιτικές, σκάνδαλα και συμπεριφορές της.

Η κυπριακή κοινωνία έχει εξευτελίσει την ευθύνη και εξοβελίσει την υποχρέωση, το καθήκον, τον σεβασμό, την αγάπη προς την πατρίδα. Έχει θεοποιήσει την αναξιοκρατία, το βόλεμα, το ρουσφέτι και την αχρηστοκρατία. Ποιοι είναι οι σκοποί της; Το χρήμα, η κλεψιά, η διαφθορά, η ιδιοτέλεια, η απατεωνιά, ο μηδενισμός των πάντων, που σημαίνει απουσία θεμελιώδους σκοπού, στόχου, αγώνα, αντίστασης για να σωθεί ο τόπος. Με ευκολία, όμως, επιπίπτει σε 15χρονης «λησταρχίνες».

Ø Δεύτερον, η συμπεριφορά της Αστυνομίας. Οχυρωμένη πίσω από την επιβολή του Νόμου, επέτρεψε άθελά της να διασυρθούν οι ανήλικες. Θεωρώ ότι οι ανακοινώσεις που έγιναν, έπρεπε να ήταν λιτές, προσεκτικές, με ακραία προσοχή να προστατευθούν οι ανήλικες από την ανθρωποφαγία μιας ανεργάτιστης κοινωνίας. Πολύ ορθά, η εκλεκτή συνάδελφος, Μικαέλλα Λοΐζου (Ρεπόρτερ, 24/8/2024), επισήμανε:

«Η Αστυνομία επέλεξε να αφήσει να διαρρεύσει αυτή η υπόθεση στα ΜΜΕ αντί να την χειριστεί με την απαιτούμενη διακριτικότητα, εκθέτοντας παιδιά που, ξεκάθαρα, αντιμετωπίζουν ήδη πολλά προβλήματα, για να φτάσουν σε αυτό το σημείο. Η Αστυνομία που “ξεχνά” να αναφέρει εμπρησμούς, βομβιστικές επιθέσεις και άλλα αδικήματα όπου εμπλέκονται ενήλικοι, όπως την περασμένη εβδομάδα που “ξέχασε” να αναφέρει εμπρησμό στο ΣΥΦΙ ΑΕΚ, πρωί-πρωί είχε έγνοια να διοχετεύσει στα ΜΜΕ πληροφορίες για εγκληματική ενέργεια, στην οποία εμπλέκονταν ανήλικα πρόσωπα».

Ø Τρίτον, οι ασήκωτες ευθύνες του Γραφείου Κοινωνικής Ευημερίας και η θλιβερή κατάσταση στις δομές υποδοχής, φιλοξενίας και παρακολούθησης παιδιών από προβληματικές οικογένειες. Είναι γνωστό ότι για χρόνια ήταν υποστελεχωμένο, με αποτέλεσμα οι κοινωνικοί λειτουργοί να ανταποκρίνονται σε πολλές δεκάδες δύσκολες και περίπλοκες υποθέσεις. Όμως, είμαστε στο 2024. Το Υφυπουργείο Κοινωνικής Πρόνοιας ας ξεκινήσει από το πρώτιστο: Να διοριστεί, επιτέλους, διευθυντής. Η Υφυπουργός ας κάνει αιφνίδια έφοδο σε μian από τις δομές φιλοξενίας και, χωρίς την παρουσία λειτουργών τους, να μιλήσει με τα παιδιά που φιλοξενούνται εκεί. Θα καταλάβει πολλά, θα συντρομάξει για άλλα και θα εκραγεί για περισσότερα.

Η συνάδελφος Μικαέλλα Λοΐζου συνοψίζει πολύ παραστατικά την κατάσταση με αυτά τα παιδιά, που πολλοί τα στιγματίζουν ως «αλήτες»: «Όταν εμπλέκονται ανήλικα πρόσωπα σε σοβαρά εγκλήματα, όπως οι ληστείες, δεν είναι επιτυχία για κανέναν. Δεν είναι επιτυχία για το κράτος, για το εκπαιδευτικό σύστημα, για τις Υπηρεσίες Κοινωνικής Ευημερίας, για την Αστυνομία. Δεν είναι επιτυχία για τους γονείς και τους κηδεμόνες. Είναι μια συντριπτική και συνολική αποτυχία της κοινωνίας και της Πολιτείας». Είναι η πιστοποίηση της κατάρρευσης της πάλαι ποτέ δεμένης, με αρχές και αξίες, κυπριακής οικογένειας.

[Πηγή](#)